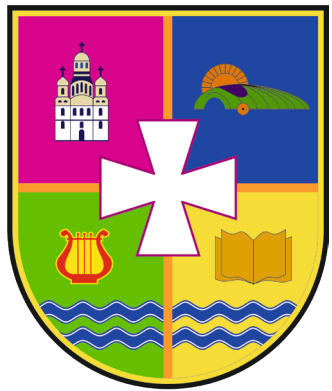

Наша громада — єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №15 (90) 30 ЛИПНЯ 2021 РОКУ

Ребрендинг і оновлена БІЛОпродукція: «БіАГР» виходить на національний ринок

ПП «Білоцерківська агропромислова група» — серед лідерів виробників кисломолочних сирів і вершкового масла. Але ніхто з працівників підприємства не збирається зупинитися на досягнутому. Адже навесні компанія оголосила про масштабний ребрендинг. І зараз має всі шанси стати №1 на національному ринку молочної продукції.

Все буде БІЛО!

«БіАГР» знають в Україні як надійного та перевіреного виробника, що випускає лише натуральні молочні продукти. Але завжди потрібно рухатися вперед і підкорювати нові вершини. Тож компанія створила нову торгову марку «БІЛО» відповідно до світових трендів і тенденцій у харчуванні. Почали зі зміни упакування кисломолочного сиру та масла, на черзі — філадельфія. Зараз на підприємстві активно працюють над розширенням лінійки продукції. Нові кольори бренду «БІЛО» — білий та барвінковий, а слоган — «Все буде БІЛО!»

— Лаконічний і сучасний дизайн стане ближчим і для молодшої аудиторії, краще розкриє цінності оновлених сирів і масла. Компанія має амбітні плани на найближчі роки: запуск нових виробничих потужностей та нової лінійки БІЛОпродуктів. Удосконалюємося, щоб споживачі були задоволені, — говорить комерційний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група» Сергій Онокій.

Компанія «БіАГР» прагне збити домашні традиції модними. Наш кисломолочний сир має унікальні грудочки-хмарки. У чому

Працівники комерційного департаменту ПП «БіАГР» — дружна й злагоджена БІЛОкоманда одностудії.

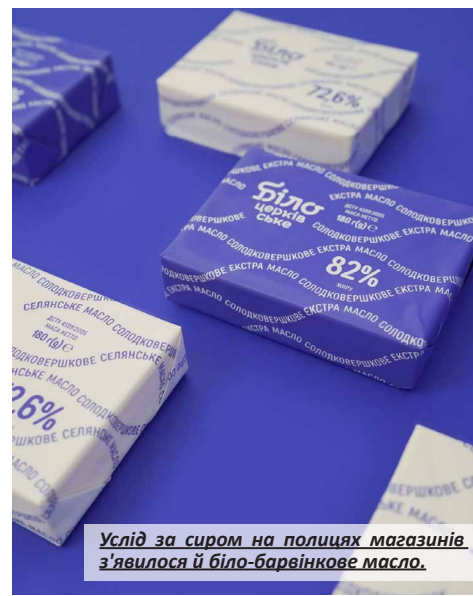
секрет? Усе завдяки молоку з високим вмістом білку, заквасці та особливій технології. І нещодавно на полицях магазинів і супермаркетів з'явилося й біло-барвінкове масло «БІЛО» 72,6% і 82%.

— За результатами 2020 року «Білоцерківська агропромислова група» традиційно опинилася у трійці найкращих серед українських виробників кисломолочного сиру. Ми також — у п'ятірці серед виробників солодковершкового масла. Нам приємно постачати людям якісні продукти, й ми прагнемо до збільшення обсягів продажів. Переконані, що в цьому нам допоможе ребрендинг і наша команда професіоналів, — запевняє Сергій Анатолійович.

Далі на стор. 2

Сучасний дизайн оновленої продукції сподобався споживачам.

Услід за сиrom на полицях магазинів з'явилося й біло-барвінкове масло.

Корнієнки і Балаклія перейняли естафету святкування Дня села

Услід за Огірівкою 17 липня відзначили День села жителі Корнієнок, а через тиждень, 24 липня — Балаклії.

Корнієнки — невелике село, яке менше ніж рік тому долучилося до Білоцерківської громади, відомої на всю область потужною підтримкою і розквітом художньої самодіяльності. Село не може похвалитися такими ж здобутками в цій царині, як «старіші» населені пункти нашої громади. В Корнієнках діє клуб і передбачена лише одна ставка культпрацівника — завідувачки клубом. Тож організувати концерт із нагоди свята було доволі складно. Однак, як і годиться у великій дружній родині, на допомогу Корнієнкам прийшли жителі інших сіл. Зокрема з Огірівки, де мешкає приблизно стільки ж людей, як і в Корнієнках, приїхав потужний «десант» самодіяльних артистів, які разом із місцевими артистами організували величний концерт.

Торгівля, концерт, каша й дискотека

Уже по обіді на стадіоні біля клубу було багато людей, переважно батьків із дітьми. Тут установили батут, надувну гірку, продавали повітряні кульки, тож дітлахи з радістю долучилися до таких розваг. У тіні дерев обладнали столи й лавки, а поряд влаштували виїзну торговельно-кулінарну ярмарок, пиріжками й різноманітними напоями. І хоча ціни «кусалися» (пиріжок коштував 12—15 грн), покупців вистачало. Певно, люди вважали, що раз на рік можна «пошикувати» й цивілізовано відпочити в компанії друзів і знайомих.

А головне дійство свята — концерт за участю самодіяльних артистів Огірівки й Корнієнок — розпочався в клубі о 18.00.

Із аматорами художньої самодіяльності прибув і відомий огірівський кашовар Сергій Зубко, який одразу ж узявся до діла.

Далі на стор. 4

На Дні села Корнієнки І. В. Лещенко вручає сертифікати й цінний подарунок І. І. Олексієвцю.

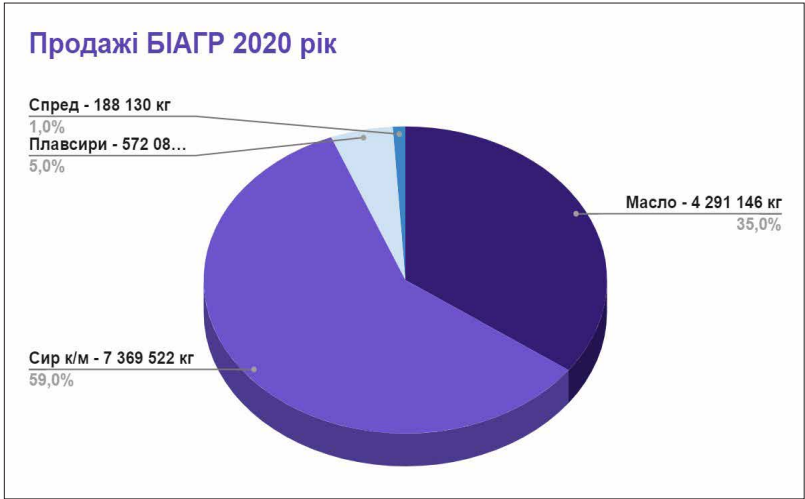
Ребрендинг і оновлена БІЛОпродукція: «БІАГР» виходить на національний ринок

Закінчення. Початок на стор. 1

Продажі — це колеса, на яких рухається увесь бізнес

Щороку в останню неділю липня Україна відзначає День працівників торгівлі. «БІАГР» теж не виняток, адже має сильну команду: людей, які мають спільні цілі, підтримують один одного та працюють зі 100% віддачею. Це все про працівників комерційного департаменту підприємства.

— *Кожен, хто працює у торгівлі, час від часу стикається з відмовами, зі зривом угоди, і тут як ніколи важливо відчувати опору і знати, що поруч є колеги, які готові допомогти. Це зберігає мотивацію, налаштовує на оптимістичний лад і надихає рухатися далі. Вдячний кожному за гідні тогорічні результати роботи та пишаюся нашими спіль-*

ними досягненнями, — зазначає комерційний директор ПП «БІАГР» Сергій Онокій.

Успішні показники продажів «Білоцерківської агропромислової групи» залежать від злагодженої роботи всіх відділів підприємства:

виробничого підрозділу, відділу якості, відділу маркетингу, транспортного відділу, відділу закупівель, відділу експорту, бухгалтерії, а також працівників виробничих цехів, технологів, інженерів, лаборантів.

— *Вітаю усіх колег з професійним святом! Бажаю міцного здоров'я, оптимізму, душевної гармонії, успіхів! Нехай ваша праця приносить людям лише радість та позитивні емоції! Ви — найкращі. Вірю, що попереду нас*

чекають нові перемоги. З такою БІЛОкомандою обов'язково станемо №1 на національному ринку, — вітає усіх працівників ПП «БІАГР» Сергій Онокій.

Алла ШАБЕЛЬНИК,
PR-менеджер ПП «БІАГР».

ПП «БіАГР» і ТОВ «Білагро» не припиняють будівельні роботи

Сьогодні неможливо уявити розвиток будь-якої країни без існування будівельної галузі. Завдяки будівельникам зводиться житло, з'являються нові мікрорайони. Зусиллями працівників галузі будуються й ремонтуються заклади культури, освіти, медицини, відроджуються культурні пам'ятки тощо.

Виконроб ПП «БіАГР» В. О. Безуглий.

На жаль, Україна не може похвалитися великими обсягами будівництва. У розвинених країнах будівельна галузь забезпечує від 8 до 14% ВВП, а в Україні – лише близько 4%.

Молочний комплекс не впізнати

Проте в нашій громаді є два підприємства, які постійно ведуть інтенсивне будівництво, й професія будівельника тут у пошані. Йдеться про ПП «БіАГР» і ТОВ «Білагро».

Особливо вражаючі масштаби будівництва на молочному комплексі ТОВ «Білагро» в с. Колосівка. Рівно рік тому ми розповідали про реконструкцію комплексу та появу нових об'єктів, зокрема складів для кормів, насосної станції, закладення фундаменту й монтаж конструкцій кормового цеху.

– За останній рік, – розповідає заступник директора – завідувач молочного комплексу ТОВ «Білагро» Олександр Борисович Бондаренко, – будівельники повністю добудували кормоцех, найближчим часом він буде введений в експлуатацію. Крім того звели вагову й новий корівник. Ще один корівник розпочали будувати. Поряд зводять нову доїльну залу, яка працюватиме за принципом каруселі. Час не стоїть на місці, з'являються й розвиваються нові технології, які наше сучасне господарство одразу бере до уваги. Існуюча доїльна зала (ялинка) була зведена 10 років тому, вона розрахована на 32 місця. Майбутня ж дозволить доїти одразу 60 корів і перейти на триразове доїння. В доїльній каруселі передбачений гідрозмив фекалій: вода очищуватиметься й повторно закачуватиметься з додаванням порції свіжої води. В нових корпусах стоятимуть пилососи, які всотуватимуть фекалії. Через спеціальні сепаратори з них видалятимуть вологу, яка йтиме на добриво, а сухий залишок буде підстилкою для корів.

На території молочного комплексу триває оновлення й інших виробничих приміщень, відбувається благоустрій території. Робітникикладають бруківку біля кормоцеху, який от-от наповниться різними видами комбікормів.

– У кормоцеху вже проклали проводку, підключили освітлення, – продовжує Олександр Борисович, – Залишилося тільки під'їзди зробити. Засновники ТОВ «Білагро» постійно контролюють процес, перевіряють якість робіт. Вони хочуть, щоб усе було на висоті. Вони – справжні господарі.

Останнім часом молочний комплекс не впізнати. Тут усе роблять для того, щоб подвоїти кількість молочного стада.

У ногу з часом

ПП «БіАГР» – це сучасне європейське молокопереробне підприємство, де приділяють велику увагу чистоті й дотриманню

санітарних норм: встановлюють нові інженерні мережі, трубопроводи, повітропроводи тощо, які унеможливають накопичення бруду, облаштовують стелі гігієнічними сендвіч-панелями (вони перешкоджають утворенню конденсату), монтують спеціальні плінтуси, які легко очищувати...

Наука не стоїть на місці, техніка й технології постійно вдосконалюються, з'являються нові й зручні будівельні та оздоблювальні матеріали. Усе це майже одразу запроваджують на ПП «БіАГР», тому ремонтні роботи тут практично не припиняються.

– У нас працюють різноманітні фахівці будівельного профілю: мулярі, плиточники, сантехніки, покрівельники... Їх підприємство наймає на тимчасові роботи залежно від потреби, – розповідає виконавець робіт ПП «БіАГР» В'ячеслав Олексійович Безуглий. – Долучаються до ремонтних та будівельних робіт і водії, екскаваторники, бульдозеристи, які працюють на постійній основі. Адже наше підприємство виконує роботи не лише на своїй території, а й у громаді.

На чолі – професіонали

Увесь процес виконання ремонтних та будівельних робіт постійно супроводжують досвідчені інженерно-технічні кадри. У відділі капітального будівництва ПП «БіАГР» (його очолює заступник директора з капітального будівництва Павло Іванович Охрей) зібралися справжні професіонали.

Сам П. І. Охрей багато років працював у Шишацькій агропромисловій групі. 2007 року перейшов на ПП «Білагробуд», а 2008 – на новостворене ПП «БіАГР».

Завідувач господарства Олександр Іванович Федько теж працював у Шишацькій агропромисловій групі, а зараз очолює відділення у Шишаках. Схожий трудовий шлях і в нашого співрозмовника В. О. Безуглого: він 20 років віддав роботі у Шишацькій агропромисловій групі й 12 трудиться на ПП «БіАГР».

А найдовше – з 2003 року – працює на підприємстві інженер з організації, експлуатації та ремонту споруд Олексій Семенович Левченко. До того, як було створено відділ капітального будівництва ПП «БіАГР», чоловік був заступником директора з адміністративно-господарської роботи ВАТ «Білоцерківський молочний завод», ще раніше багато років працював у будівельних організаціях Великої Багачки.

Порівняно недавно до команди професіоналів приєдналися інженер з проектно-кошторисної роботи Сергій Анатолійович Комаренко та майстер будівельних і монтажних робіт Сергій Вікторович Осипов.

Амбітні плани

Торік коштом і силами ПП «БіАГР» було облаштовано зону від-

починку з фонтаном, спортивний та дитячий майданчики біля Білоцерківського сільського будинку культури, виконано капітальний ремонт Білоцерківської амбулаторії загальної практики-сімейної медицини (зараз – приміщення комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради»). Останнім часом ПП «БіАГР» розглядає можливість узяти участь у ремонті частини вулиці Лесі Українки у Білоцерквіці.

– Уже розроблена проектно-кошторисна документація цих робіт, вона зараз проходить експертизу. Будемо брати участь у тендері, адже маємо амбітні плани долучитися до облаштування нашої територіальної громади, зробити її зручною й комфортною для жителів, – пояснює В. О. Безуглий.

Традиційно у другу неділю серпня (цього року – 9 серпня) в Україні відзначають День будівельника. Тож користуючись нагодою, вітаємо з професійним святом усіх будівельників громади та зичимо здоров'я, наснаги, успіхів у роботі, любові та злагоди в родині й всього найкращого.

Дарина СОЛОДКА.

Заступник директора – завідувач молочного комплексу О. Б. Бондаренко показує новобудову кормоцеху.

Кипить робота на будівництві!

Останні штрихи напередодні відкриття кормоцеху: робітники укладають тротуарну плитку.

Корнієнки і Балаклія перейняли святкування Дня села

Закінчення. Початок на стор. 1

Справді, в нашій громаді вже склалися певні традиції відзначення Днів села, й одна з них – на святі неодмінно має бути смачна каша, яку роздають усім бажаним наприкінці дійства. Свого часу сільська рада навіть закупила спеціально для цього великі казани.

Отож у Корнієнках, які святкували День села вперше у складі Білоцерківської ТГ, були і каша, й концерт, і святкова дискотека, яку по закінченню свята провели звукооператор Білоцерківського СБК Сергій Таран і місцевий ентузіаст Андрій Хохлов.

Та «родзинкою» Дня села став фільм «Село моє – краплинка рідної країни», який відзняла і змонтувала завідувачка Корнієнківським сільським клубом Ніна Хохлова.

У своїй стрічці вона спочатку згадала найстарішу жительку села, 102-річну Ольгу Тимофіївну Чугуй, потім – наймолодших: вихованців дошкільного навчального закладу й початкової школи. Далі дійшла черга до магазину, ФАПу, відділення поштового зв'язку й зрештою клубу.

Глядачі в залі, переглядаючи фільм і зустрічаючи знайомі обличчя, реагували напрочуд емоційно. Тож фільм – щирий, зворушливий, позитивний – без сумніву, вдавсь.

Згадали і ветеранів, і ювілярів...

Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко у своєму вітальному слові з нагоди Дня села подякував усім, хто створив відповідні блага, хто наповнює бюджет громади, хто подовжує традиції старших поколінь. Особливі слова вдячності він адресував представникам старшого покоління, які багато років розбудовували село, країну й створили ті надбання, якими жителі Корнієнок користуються й зараз. А звертаючись до молоді, зазначив: *«У вас попереду складне життя, й кожному доведеться докласти зусиль, щоб зробити наші території кращими, зручнішими, комфортними для проживання».*

Він побажав присутнім здоров'я, втілення всіх задумів, прихильності долі, а також отримати максимум позитивних емоцій від свята.

Після цього керівник громади вручив сертифікати й цінний подарунок за участь у обласному конкурсі «Бюджет участі» Іванові Івановичу Олексієвцю. Два проекти, розроблені ним, торік стали переможцями й отримали відповідне фінансування.

Заступник Білоцерківського сільського голови Григорій Миколайович Полтавець у своєму виступі згадав історію: раніше поселення засновували зазвичай представники однієї родини. Тож на його переконання, свято села – це свято великої родини, жителів с. Корнієнки. *«Ми є творцями історії свого села»,* – сказав він. *– Десятки поколінь розбудували наше село, при цьому були злети, були падіння, були нелегі часи... Та люди не пасували перед труднощами, й у результаті маємо охайні вулиці, охайні будинки, підтримуємо в належній стані всю інфраструктуру. Звичайно, хотілося б зробити значно більше, тож докладатимемо максимум зусиль, щоб досягти цього».*

«Нехай сяють помішки і лунають пісні, нехай святковий настрій не покидає вас цілий рік», – побажали присутнім ведучі свята Ніна Хохлова та Ірина Личак.

Найбільшою цінністю й справжньою окрасою будь-якого села є люди, скромні й працьовиті. Пісенні вітання отримали найстарша жителька Корнієнок Ольга Тимофіївна Чугуй та наймолодша – Мілана Романівна Процу. На святі згадали учасників Другої світової війни, воїнів-інтернаціоналістів, учасників антитерористичної операції на Сході України... Привітали працівників приватної агрофірми «Агроінвест» – найбільшого в Корнієнках підприємства, яке

забезпечує селян роботою, та всіх сільських трударів. Окремі вітання адресували ювілярам і тим, кому цього року виповнилося або виповнюється кругла дата.

Привітали й подружні пари, які відсвяткували або святкуватимуть золоте весілля. Таких у Корнієнках чотири: Ольга Григорівна і Василь Володимирович Зубенки, Ганна Павлівна і Григорій Наумович Грині, Ганна Григорівна і Григорій Дмитрович Литвишки, Марія Григорівна і Григорій Іванович Довженки.

Концерт підготували артисти з Огірівки Світлана Черніченко, Світлана Недоїдок, родинний дует «Верес» у складі Леоніда та Григорія Недоїдків, дует у складі Галини Мозаренко і Тетяни Облат, Людмила Чугуй, Анатолій Гнідаш, Світлана Мажора та інші. Окрім пісень, огорівські артисти привезли й гумористичні сценки та уривок із п'єси І. П. Котляревського «Наталка Полтавка». Анатолій Гнідаш у ролі Возного вирішив дещо осучаснити текст класика української літератури й принагідно згадав мостовіщинського дяка та писаря з Рокити, що викликало в залі щирий сміх і гучні оплески.

Серед розмаїття огорівських талантів не загубилися й корнієнківські вокалісти: Юлія Личак та ансамбль «Натхнення» у складі Наталії Самойлік і Тетяни Цикало. Їхній мелодійний ліричний спів отримав чи не найбільшу підтримку глядачів.

Та все колись добігає кінця. Закінчився й концерт. Отримавши щедрі порції духовної «їжі», глядачі вийшли на вулицю, де на них уже чекала смачна запашна каша, зварена на багатті. І крупу, й м'ясо, й інші складові закупив благодійник, який попросив його не називати. А завершився День села, як ми вже згадали, святковою дискотекою.

Кожен вклав часточку своєї душі

За схожим сценарієм через тиждень відзначали День села й жителі Балаклії: розваги для дітей, виїзна торгівля, святковий концерт, козацька каша й дискотека.

Та все ж однаковими ці свята назвати не можна. Суттєво різнилася й підготовка до святкування: якщо у Корнієнках День села готували завідувачка клубом, працівники сільради та кілька ентузіастів, то в Балаклії кількість небайдужих і активних жителів сягнула кількох десятків. Інколи це породжувало суперечки, проте варто визнати: кожен вкладав у підготовку до свята часточку своєї душі, кожен намагався зробити його особливим і неповторним.

...Святковий настрій панував у Балаклії вже на підході до будинку культури: тут на куцах і деревах хтось порозвішував яскраві різнокольорові стрічки. На травичці «красилися» майстерно виготовлені лелеки, на тині сушилися перевернуті глечики. А на ганку «вогнища культури» красувалося чимало вишитих рушників. Тут же розгорнулася фотовиставка про життя села – дітище завідувачки бібліотеки Лідії Іванівни Ісаєнко.

У фойє будинку культури на відвідувачів чекала чимала виставка творчих робіт жителів Балаклії: відома художниця Тетяна Парфенович представила свої картини (переважно портрети), її дочка Марина – пейзажі й натюрморти. Поряд розмістилися напрочуд світлі, позитивні картини юної балакліївської художниці Олександри Хавер і яскраві, наповнені потужною енергетикою роботи сестер Наталії та Алли Плаксю. Народний умілець Іван Шпирна демонстрував декоративні вироби з дерева, Ніна Назмєєва – серветки, рушники, сорочки та інші вироби машинної вишивки.

Трохи далі можна було побачити майстерно вишиті наволочки, старовинні рушники й самотканий килим: їх надали Марія Іванівна Павлик та Галина Іванівна Шипоша.

Глядачі настільки захопилися спогляданням фотографій та робіт своїх талановитих односельців, що

заступниці Білоцерківського сільського голови Любові Петрівні Луць довелося кілька разів запрошувати їх до зали.

Проте концерт, як і виставка, не розчарував присутніх. І ще раз засвідчив: у Балаклії не бракує талантів. Виявилося, що Марина Парфенович, Наталія та Алла Плаксю не лише вмілі художниці, а ще й чудові вокалістки. Крім них, музичні вітання землякам дарували вокальний ансамбль «Водограй» (художній керівник Юрій Михайлик), Олена Завадська та напрочуд талановиті дівчатка Вероніка Трембецька і Вероніка Яресько.

Скористалися нагодою та виступили на святі й артисти з Огірівки: Людмила Чугуй, Анатолій Гнідаш, Григорій і Леонід Недоїдки, Світлана Черніченко. А з м. Вишневе на Київщині приїхав колоритний артист, уродженець Балаклії Костянтин Ксьондз. Чудовий настрій присутнім подарували й учасники ансамблю «Народні музики» Бірківського СБК (керівник – заслужений працівник культури України Василь Моспан).

Вагомі здобутки школярів

– Балаклія – не лише одне із 29 поселень нашої громади, а й село з багатою історією, позначене козацькою добою, – зазначив, звертаючись до присутніх, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко.

Справді, колись Балаклія була козацьким містечком із населенням 5–6 тис. жителів. Зараз у селі налічується близько 300 осіб. Жителі Балаклії пишуться історією села та впевнено творять його майбутнє. Про це й сказав у своєму виступі Іван Васильович.

– Балаклія має прекрасне сьогодення й чудове майбутнє, – запевнив він. – Зараз нелегко утримувати соціальну сферу, але ми докладатимемо зусиль, щоб підтримувати покоління мало всі можливості для свого всебічного розвитку.

А що це й справді так, підтвердили вагомі здобутки балакліївських школярів. І. В. Лещенко вручив нагороду випусникам 9 класу Олегові Гриценку та Олександрові Чмілю за II й I місця у Міжнародному конкурсі з українознавства. Крім того, Олександр Чміль був автором проекту «Спортивне містечко», який переміг в обласному громадському бюджеті участі, й отримав відповідний сертифікат і цінний подарунок. Ще одна випусниця 9 класу Таміла Катруша перемогла в Міжнародному конкурсі «Змагаймося за нове життя», присвяченому 150 річниці від дня народження Лесі Українки.

– Щоб ви розуміли рівень знань наших учнів: у міжнародних конкурсах перемогли не Одеса, Київ чи інші великі міста, а наші балакліївські діти, – заявила, піднявшись на сцену, вчителька й науковий керівник талановитих учнів Валентина Петрівна Лиходід. Вона отримала з рук Білоцерківського сільського голови подяку сільської ради.

– Сьогодні я бачила прекрасну молоді: розкуту впевнену в собі, націлену на майбутнє, – сказала у своєму виступі заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць. – Тож можемо бути спокійні, що передамо наше село в надійні руки.

Любов Петрівна подякувала всім небайдужим жителям Балаклії, які брали активну участь у благоустрої населеного пункту та підготовці до Дня села й побажала присутнім мирного неба над головою, тепла і затишку в родині, здоров'я і святкового настрою.

На казан каші пішло 150 перепелиних яєць

Історичний екскурс у минуле неодноразово здійснювали й ведучі свята – Олена Завадська та Наталія Катруша. Більше того, вони запропонували глядачам узяти участь у історичній вікторині, й ті впевнено

відповіли на всі її запитання.

Як і годиться, на святі згадали тих, хто боронив і боронить рідну землю. В Балаклії мешкає учасник бойових дій Другої світової війни Яків Савич Андрощук та чимало учасників Антитерористичної операції на Сході України. Їм присвятили пісенні вітання самодіяльні артисти.

Окремі музичні поздоровлення отримали найстарша жителька села Любов Петрівна Цикало та наймолодший – Роман Перелай (він народився 10 липня), Анатолій Миколайович Цикало, який саме цього дня святкував свій День народження, а також Василь Федорович і Любов Михайлівна Шипоші – подружня пара, яка нещодавно відсвяткувала золоте весілля.

Вітали на святі й педагогічний колектив Балакліївського ЗЗСО I–II ступенів на чолі з Аллою Миколаївною Андрощук, депутата районної ради Олександра Миколайовича Піпку, голову ветеранської організації, де-

Ведучі свята в Корнієнках Ніна Хохлова та Ірина Личак.

Родинний дует «Верес».

Виїзна торгівля біля Корнієнківського клубу.

Сергій Зубко із Огірівки варить кашу в Корнієнках.

Дітлахи з радістю святкували День села.

естафету

путатку сільради двох скликань Любів Андріївну Лобанову, керівництво ТОВ «Білагро».

Поки тривав концерт, вправна Ольга Приймко приготувала для присутніх неймовірно смачну кашу. Як зізналася жінка, секрет у тому, що в пшоняну кашу, крім м'яса, сала та інших складових, додають ще й перепелині яйця. Цього разу пішло близько 150 шт.

Залишається додати, що свято в Балаклії вдалося завдяки допомозі спонсорів: ТОВ «Білагро» (засновники — Віктор Володимирович і Юрій Володимирович Кордубани), ПАФ «Агроінвест» (засновник — Віктор Пилипович Геращенко) та приватного підприємця Петра Івановича Цикала.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Ліричний виступ Григорія Недоїдка і Людмили Чугуй підкорив глядачів.

Під час концерту в Балакліїському СБК.

Дует у складі Наталії та Алли Плаксюк. Акомпаніатор - Юрій Михайлик.

Ольга Приймко готує кашу.

Галина Іванівна Шипоша.

Тетяна і Марина Парфенович біля своїх робіт.

У Красногорівці відбулися одразу два чемпіонати України

Рогейн — це один із видів спортивного орієнтування, командна гра, що дозволяє розвивати витривалість, навички навігації в різні пори доби, вміння пересуватися пересіченою місцевістю, долати природні та штучні перешкоди, справлятися з непередбачуваними ситуаціями, а головне — злагоджено діяти в команді.

новому виді спорту, зараз він — суддя міжнародного класу з рогейну. На чемпіонатах у Красногорівці, що відбулися під егідою Міністерства молоді та спорту України, наш земляк був головним суддею. Загалом же змагання оцінювали понад 20 суддів.

Павло називає себе ініціатором та ідейним натхненником обох чемпіонатів, адже саме він запропонував провести їх у рідній Красногорів-

Шепелі, Лугове, Білоцерківку, Гарнокут, Городничі, Довгалівку, Огірівку, Поділ, Скелі, Байрак, Малу Решетилівку, Затон.

Павло Остапенко акцентує: не оцінену допомогу в підготовці чемпіонатів надали Білоцерківська сільська рада й ТОВ «Білагро». Зокрема останнє долучилося до організації арени змагань, а сільрада виготовила банери, підготувала та вручила командам-переможцям

Команди на старті.

Павло Остапенко — натхненник і головний суддя чемпіонатів України.

Виник цей вид спорту в 70-х роках минулого століття в Австралії й досить швидко поширився в Новій Зеландії, США, Канаді, а згодом — у європейських країнах. Кілька років тому рогейн прийшов і в Україну.

Це універсальний вид спорту: у змаганнях можуть брати участь як добре підготовлені сильні спортсмени, готові протягом відведеного на змагання часу (зазвичай 24 години) безперервно долати перешкоди, так і аматори, які прагнуть активно провести вихідні на природі. Кожна команда (до неї входить від 2 до 5 гравців) сама визначає, які із запропонованих контрольних пунктів вона відвідає, та обирає порядок їх проходження й темп руху. Учасникам дозволено в будь-який момент повернутися в базовий табір, де можна поїсти та переночувати, щоб продовжити проходження дистанції наступного ранку.

— Уперше класичний рогейн на 24 години я пробіг 2010 року, й відтоді з'явився амбітний план колись провести такі змагання в себе на малій батьківщині, — розповідає уродженець с. Красногорівка, а нині киянин Павло Остапенко. — Цього року цей план вдалося реалізувати, причому Федерація спортивного орієнтування України — організація, акредитована проводити чемпіонати України — організувала й провела в Красногорівці навіть не один, а два чемпіонати з рогейну: для юнаків, молоді й дорослих спортсменів до 45 років та для ветеранів спорту. У змаганнях брали участь 12 ультраветеранів — людей віком понад 65 років.

Зазначимо, що за 10 років Павло Остапенко досяг вагомих успіхів у

Змагання почалися!

У рогейні дуже важливо розробити маршрут.

ці.

Обидва чемпіонати відбувалися одночасно 17 та 18 липня. Вже 16 липня почали з'їжджатися учасники — 111 спортсменів із 12 областей України й м. Київ. Вони розмістилися в наметах на території мисливсько-рибальського господарства «Великобагачанське». Наступного дня команди отримали карти, розробили маршрути й стартували.

— Протягом 20 годин усі мали подолати дистанцію понад 132 км, відвідавши 49 контрольних пунктів на території площі 160 кв. км. Зважте: учасники рухалися по пересіченій місцевості (не стадіон, не доріжка, а ліси та болота), та ще й переправлялися через річку Псьол, — розповідає головний суддя.

Він мимоволі порівнює змагання з минулорічним чемпіонатом, що стартував у Великій Багачці. Тоді карта змагань включала й деякі населені пункти нашої громади. Так, спортсмени забігли в Білоцерківку, Красногорівку. Цьогорічні чемпіонати мали значно ширшу географію й охоплювали Красногорівку, Дзюбівщину, Велику Багачку, Федунку,

випели й подарунки — сувенірні глиняні тарілки з написом «Красногорівка». Під час змагань чергувала місцева фельдшерка Леся Войтюк, а на фініші на всіх учасників чекав козацький куліш і цілющий трав'яний чай. Напрочуд смачний духмянний куліш приготував працівник сільради Анатолій Василенко.

Переможцями стали команди з Дніпра (серед чоловіків і серед змішаних команд), Харкова (жінки), Херсона (чоловіки-ветерани), Дніпра (жінки-ветерани), Чернівецької області (змішані команди ветеранів). П'ять команд із нашої області (з Полтави й Полтавського району) нагород не отримали, проте Павло Остапенко вірить, що в наступних чемпіонатах полтавці досягнуть вагомимих здобутків. А ще він сподівається, що спортсмени з нашої громади обов'язково візьмуть участь у майбутніх змаганнях.

— Основна ідея рогейну — це спорт для всіх. Усі змагання з цього виду спорту, зокрема й чемпіонати світу, відкриті для всіх бажаних, — резюмує він.

Ніна КОРНІЄНКО.

Євдокія Іванівна Розсохань була «найголовнішою фігурою» не лише в колгоспі

Подружжя Розсохань – Євдокію Іванівну та Василя Федоровича – у Рокиті знають усі. Тож коли трапилося трохи заблукати в пошуках потрібної адреси, місцеві жителі одразу ж показали нам дорогу до їхньої садиби.

Спекотна погода не сприяє спілкуванню надворі, й господарі запрошують нас до хати. Хата під стать хазяям: старенька, невеличка, з дерев'яними вікнами, низькими сволами, по кутках висять старі фотографії, а підлога устелена самотканими доріжками.

– Сидимо оце з дідом удома, бо стали зовсім негодні, – пояснює Євдокія Іванівна. – У нього грижа, глаукома, з ціпочком он дибуляє, на операцію потрібні гроші, а де їх узяти? Я теж кілька операцій перенесла, осліпла на одне око, зараз ледве соваюся...

Німцям у Партизанах було некомфортно

Вона народилася 3 серпня 1936 року на кутку Партизани, що за три кілометри від центру Рокити, по дорозі на Радивонівку. Раніше тут був однойменний колгосп, його назва закріпилася й за місцевістю.

Дітей у родині було четверо: старший син і троє дівчат, Дуня – найменша. Жили бідно: одна куфайка на чотирьох. З початком війни батька забрали на фронт, більше його діти не бачили: загинув десь на Донбасі.

Дуні виповнилося п'ять років, коли німці зайшли до них на вулицю. В їхній хаті тимчасово розмістилося військово командування: у двір понаїхала техніка, яку німці одразу ж почали маскувати коноплями, щоб із повітря її не помітили радянські бомбардувальники.

– У хаті на лаві порозкладали дріт, підключили рацію, поставили на ослоні примус, почали готувати собі їсти. А нас мама забрала на грядки, в кукурудзу, – згадує жінка.

Їхня вулиця була осторонь села, тож непрохані гості затрималися в них ненадовго, пішли далі в Рокиту. Взяли німців уже поблизу не було, тож сім'я невдовзі повернулася до своєї оселі.

– А як тікали вони у 1943-му, позабирали у людей геть усе: курей, свиней – усе, що не є... Всі хати понад дорогою попалили. Наша хата була вглибині вулиці, тому залишилася неушкодженою. Мама встигла сховати корову, відвела її на озеро, де росли коноплі, прип'яла у густому чагарнику.

Потім та корова врятувала сім'ю у голодному 1947 році. Мати варила дітям супчик зі щавлю, заправлений сироваткою, в який додавала трохи витопленого сиру. Так і вижили...

Сім класів Дуня закінчила в Рокиті, можна було б продовжити навчання в с. Остап'є, Радивонівці чи в Зубанях, де були десятиріччя. Але ходити у 8-й клас було недозволеною розкішшю: хто буде працювати, допомагати матері? Та й за саме навчання в старших класах треба було платити 150 рублів на рік. А оскільки колгоспники грошей узагалі не отримували і працювали за трудові, лише одиниці мали можливість продовжити освіту після семирічки. Плату за навчання скасували тільки після смерті Сталіна.

Освоєння цілини

Комбайнів тоді не було, зернові збирали вручну. Малолітня Дуня носила у поле воду колгоспникам, які поралися коло жатки, потім працювала їздовою. А як висівали буряки, нарівні з дорослими у нестерпну спеку полола й свою ділянку. Тоді кожному в ланці виділяли на полінь 5 га буряка.

– І люди не боялися ні жару, ні холоду! Від постійної роботи на сонці у жінок облязла шкіра на руках, а на обличчі ніс зовсім голий

ставав: шкіра була геть попечена!

Країна повільно перебудовувалася з воєнного на мирний лад. По селах не вистачало ні чоловічих рук, ні техніки. 1953 року в Україні зібрали зерна менше, ніж у передвоєнному 1940 році. Постало життєво важливе завдання: в найкоротші терміни задовольнити потреби населення в продуктах харчування, а промисловості – в сільгоспсировині. Розгорнувся всенародний рух за стрімкий розвиток сільського господарства. Почалась епопея освоєння цілинних земель. Молодь країни гаряче відгукнулася на заклик влади й уже в березні 1954 року за комсомольськими путівками на казахстанську цілину з Росії, України та з інших союзних республік прибули тисячі хлопців і дівчат. Поїхала в Казахстан і 18-річна Євдокія.

Цілинники стимулювали матеріально, підтримували пільгами, виплачували премії за виконання та перевиконання виробничих планів, давали надбавки за вислугу років. Молодь забезпечували безкоштовним проїздом, одноразовою грошовою допомогою в розмірі 500 – 1000 руб.

– Туди ми їхали товаришком аж 12 днів, – згадує Євдокія Іванівна. – А назад – уже нормально, пасажирським поїздом, бо заробили гроші, купили квитки...

Освоєння цілини відбувалося без будь-якої попередньої підготовки, при цілковитій відсутності інфраструктури – доріг, зернохосвищ, кваліфікованого персоналу, не кажучи вже про житло для працівників і ремонтну базу для техніки. Природні умови степів узагалі не бралися до уваги: не враховувалися піщані бурі й суховії, не були розроблені ощадливі способи оброблення ґрунтів, не висівалися адаптовані до посушливого клімату сорти зернових... Попри це, перші врожаї перевершили всі сподівання.

– Жили ми там у нашводкоруч зведених бараках, спали на нарах. І працювали, працювали... Якби ви бачили ті величезні кагати зерна, яке зсипали з комбайнів прямо на землю! Навантажувачами його засипали у машини, а ми лопатами те зерно підгортали. Шар висотою сантиметрів до 20 забороняли ворухити: зерно повинно було бути чистим. Скільки там пропадало того зерна, така була безгосподарність!..

Із судженням її поєднали бублики

Повернувшись додому з чесно заробленими грошима, Євдокія прибралася, стала задумуватися про весілля. Кавалер у неї був давно, ще зі шкільних років: однокласник, із яким ходили разом до школи й сиділи за однією партою. Їх навіть дражили женихом і нареченою.

Василь Розсохань був єдиним сином у матері, батько загинув на фронті. Жили вони на сусідній вулиці й були трохи заможнішими, ніж інші багатодітні сім'ї чи солдатські вдови.

– Його мати дотримувалася всіх релігійних свят, – розповідає Євдокія Іванівна. – І на Сорок святих, 22 березня, завжди спекла 40 бубликів. А бублики в неї такі пишні виходили! Василь, було, приносить ті бублики у школу, дівчата до нього підступають: «Василе, дай бублика!» Він одламує, дає...

Дуня була сором'язливою, боязкою дівчинкою. Обминала всі гучні заходи, нікого ніколи не чіпала, нічого ні в кого не просила, була поступливою й скромною. Тож, мабуть, цим і спровокувала у хлопця природне чоловіче бажання: захистити і... пригостити бубликом.

– Василь усім давав по шматочку, а мені – цілий бублик. А діти це бачили і дражилися: «То твій молодий, бач, як тебе любить!»

Василь і справді симпатизував дівчині, але осядчистися не поспішав. 1956 року Євдокії виповнилося 20. Жили хлопець і дівчина майже поруч, на сусідніх вулицях, продов-

жували зустрічатися, ходили разом у клуб на танці, після чого Василь проводжав свою суджену додому. І коли, нарешті, молодята домовилися одружитися, несподівано проти виступила мати нареченої.

– Е ні, дитино, – сказала мені мама. – Ще треба підібратися: і ряден виткати, і подушки поробити. І на свадьбу горілки нагнати, щоб усе було, як у людей. Не підеш, Дуню, заміж! Хіба що через рік.

Справа в тім, що мама тільки-но віддала заміж середню дочку, 1932 року народження, і не встигла зібрати приданого для Дуні. Так і продовжували молодята ходити у клуб, тримаючись за руки. Правда, скоро Василю клуб наскучив і він почав ходити до молоді у хату...

– Я була ланковою, а його мати у мене в ланці робила. Тож я, по-суті, була для неї начальницею. Щодня розпоряджалася своїми підопічними: кого на жом поставити, кого відправити силос коровам відкривати... І ми так поприживали одна до одної, наче все життя рідні були!

Весілля тоді гуляли восени, як зберуть урожай. 28 вересня 1958 року молодята подали заяву, а 16 листопада розписалися. Встигли й підібратися, й буряк вибрати, й самогону з того буряка нагнати. І хоча смердючим був той самогон, та без нього жодне свято не обходилося...

Ударник у колгоспі – як бойок у гвинтівці

1959 року в молодят знайшовся синок, назвали Михайлом, а 1963 року з'явилася на світ дочка Люба. Євдокія Іванівна встигала скрізь: і дітям ладу дати, і по господарству попоратися, й на роботі ходила в передовиках. Василь Федорович спочатку працював у колгоспі, потім перейшов у Рокитянську школу сантехніком, а невдовзі став у школі завгоспом. 1976 року подружжя купило в директорки школи Марії Хомівни Полтавець хатинку, в якій живе й понині.

– Тоді найбажанішим придбанням була машина «Лада», яка коштувала 7 тисяч рублів, – вступає у розмову Василь Федорович. – Але її виробляли тільки на експорт. Її наші споживачі автомобілів ішов під маркою «ВАЗ-2105». Директорка й каже: дайте мені за хату 7 тисяч рублів – на «Ладу». Ми на цьому й зійшлися. А вона з чоловіком виїхали до сина в Лубни.

Євдокія Іванівна продовжувала працювати ланковою, керівництво колгоспу дуже цінувало відповідальну й добросовісну жінку, навіть предстало їй до нагородження відзнакою «Ударник комуністичної праці».

Це зараз термін «ударник» видається дивним, сучасна молодь навряд чи може його пояснити. А в радянські часи рух ударництва був важливим засобом ідеологічного впливу. Імена ударників, які досягли вражаючих результатів, широко використовувалися як приклад для наслідування (шахтар Олексій Стаханов, машиніст паровоза Петро Кривоніс, трактористка Паша Ангеліна,

Подружжя Розсохань.

сталевар Макар Мазай, комбайнер Олександр Фрайденберг і багато інших). Ударники отримували високі урядові нагороди, їх висували у виборні органи влади, довіряли представляти свої колективи на різноманітних форумах і зібраннях. Почесне звання ударника підкріплювалося врученням посвідчення і значка, а також грошовою премією.

Ставлення радянських трударів до ударної праці та ударників було подвійним. Із одного боку, шире прагнення домогтися високих результатів у професійній діяльності викликало повагу. Водночас підвищення продуктивності праці одних працівників незабаром негативно позначалося на заробітках інших, оскільки встановлені норми виробітку закономірно підвищувалися, отже, оплата праці знижувалася.

В романі Михайла Шолохова «Піднята цілина» один із героїв так пояснює сенс слова «ударник»: «Це... Ну, як би тобі зрозуміліше пояснити? Ось, наприклад, у гвинтівки є бойок, яким пістону розбивають – його теж звуть ударником. У гвинтівці ця штука – головна, без неї не стрільнеш... Так і в колгоспі: ударник є найголовніша фігура!»

Найголовнішою фігурою Євдокія Іванівна була не лише в колгоспі, а й у сім'ї. Як дружина, як мати, як бабуса вона визначала стратегію: у вихованні й навчанні дітей, у господарській діяльності, у плануванні бюджету, в інших побутових проблемах. А досягати поставленої мети їй допомагали люблячий чоловік, син Михайло, дочка Люба. А як вийшла на пенсію, стала Євдокія Іванівна люблячою бабусею чотирьох онуків. Устигла вона й побувати у ролі прабабусі, пригостити сімох своїх правнуків.

Вік прожити – не поле перейти

– Прикро буває іноді, – зізнається літня жінка, – коли сіл'рада визначає, що пайки до свят нале-

жить дати самотнім і малозабезпеченим. У тому їхньому списку зустрічаються зовсім не самотні й не бідні. Ну та Бог із ними! Якщо нас туди не включають, значить, ми з дідом багаті й забезпечені...

Усе життя вони з чоловіком тягнулися з останніх сил, скаржились старенька, щоб допомогти дітям придбати власне житло, потім – облаштувати його, підсобити чимось онукам. Для себе не нажили нічого, окрім хвороб. Тримали велике хазяйство: корову, свиней, гусей, качок... Вправлялися, поки було здоров'я.

– Сей год взяли тільки качат трохи. Супчик варимо, хочеться ж і м'яся туди вкинути! Пенсія мала – і в мене, і в діда. Люба приватний підприємець, але торгівля дуже слаба, заробляє вона мало. А Михайло вже на пенсії, і пенсія в нього 2000 грн, хіба це гроші? В радянський час хлібина 20 копійок коштувала і на 100 рублів можна було прожити, ще й відкласти щось про запас. А тепер той хліб коштує 20 грн коштує. А це ж і ліди треба купити, і за газ запла-тити...

Незабаром Євдокія Іванівна відзначить свій 85-й День народження. Василь Федорович святкуватиме цю дату наступного року в червні. Вони йдуть по життю пліч-о-пліч уже 63 роки, й жодного разу не пожалкували про свій вибір. Їхнє багатство – їхні роки, їхні діти, їхні нащадки... Вони не даремно прожили життя і ні про що не шкодують.

Спасибі Вам, шановні Євдокіє Іванівно і Василю Федоровичу, за вашу мудрість, людяність, доброту і веселу вдачу! Здоров'я вам, сил і наснаги, щасливого довголіття на радість рідним і близьким! З днем народження, Євдокіє Іванівно!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Олександра Юхимівна Русин добре пам'ятає голод, війну і постійну тяжку працю в колгоспі

Нещодавно відзначила 85-річчя шанована в Колосівці людина – ветеран праці Олександра Юхимівна Русин.

11 липня 1936 року в багатодітній селянській родині Марії Панасівни та Юхима Яковича Головків із с. Запсілля народилася донечка, якій дали красиву й ласкою й ім'я Олександра.

Саня мала двох сестричок Любу та Мотю й трьох братиків. Один помер ще маленьким, а Антоник і Саша були улюбленицями сестер.

Діти зростали у великій бідності, але не були обділені батьківською любов'ю та ласкою й любили один одного. Загалом у родині панувала атмосфера доброзичливості, довіри, взаємодопомоги й підтримки один одного.

У великій родині й роботи багато, так що дівчина з малих років мала свої обов'язки й була привчена до праці.

Не мала ще й повних 5 років Саня, як почула страшне слово «війна», й у скорім часі відчула своїм маленьким сердечком усі її страшні наслідки: і голод, і холод, і спалені хати, а найстрашніше – найстаршу сестричку Любу забрали в Німеччину. Звідти вона вже не повернулася: не витримала знущань і навчимо залишилася лежати в чужій землі, далеко від домівки.

Добре пам'ятає Саня, як поверталися дівчата з Німеччини, заходили до них додому, розповідали про свої поневіряння. Закарбувалися в дитячій пам'яті на все життя й гіркі невітні слізи матусі.

Горювала сім'я дуже, велика втрата була. Але треба було жити, життя продовжувалося.

Ходила дівчинка до школи,

вчилася охоче, і наука давалася з легкістю. Але бідність знову стала на заваді: не було в що взутися, в що одягтися. Тож по закінченню 4 класів татусь сказав: «Закінчилося, дитино, твоє навчання, не маємо змоги більше тебе навчати, доведеться йти на роботу».

І мусила дитина працювати. Робочі руки ой як були потрібні в колгоспі. Хоч зовсім невеличка зростом, ніжна, але метка, працювала, уміла, вона ніколи не пасла задніх. Скільки тієї роботи Олександра Юхимівна переробила за своє життя!

І дитинство, і юність пролетіли непомітно. Й усе у праці.

А молодість брала своє. Зустріла коханого, невдовзі поєднала з ним свою долю. Василь Пилипович Русин був місцевим, теж із Запсілля. Забрав молодий чоловік дружину в свою родину. Довелось пожити із свекрухою. Народилося двоє діточок: Іванко й Люба. Стало тісно молодій родині у батьківському помешканні.

Олександра Юхимівна і Василь Пилипович невтомно працювали в колгоспі, а вдома тримали чимале господарство. Складали копійку до копійки та зрештою купили свій будиночок.

Як і всі сільські жінки, працювала Олександра Юхимівна, не покладаючи рук, причому переважно на тяжких роботах: і в ланці, й на свинофермі, а найбільше років до самого виходу на заслужений відпочинок працювала дояркою.

Роботу свою любила, була відповідальною, людяною, уживала-

ся в будь-якому колективі.

Щира, щедра, доброзичлива, відкрита, привітна: на таких і тримається будь-яке господарство, держава. Такі люди потрібні всюди.

Не зламали Юхимівну ні проблеми, ні особисті негаразди й трагедії: молодим трагічно загинув брат Антоник. Залишилися в нього двоє малолітніх синочків. Серце розривалося від болю, та вона тримала його в собі. Допомогала, чим могла, невістці й племінникам, бо дружні всі були, згуртовані, одне одного не залишали в біді ніколи. І сьогодні, розповідаючи про свою родину, невітшно плаче Юхимівна за своїми братами й сестрами. Із шести їх лишилося двоє: вона та брат Саша, якому пішов 92-й рік, він проживає в нашій громаді в с. Бірки.

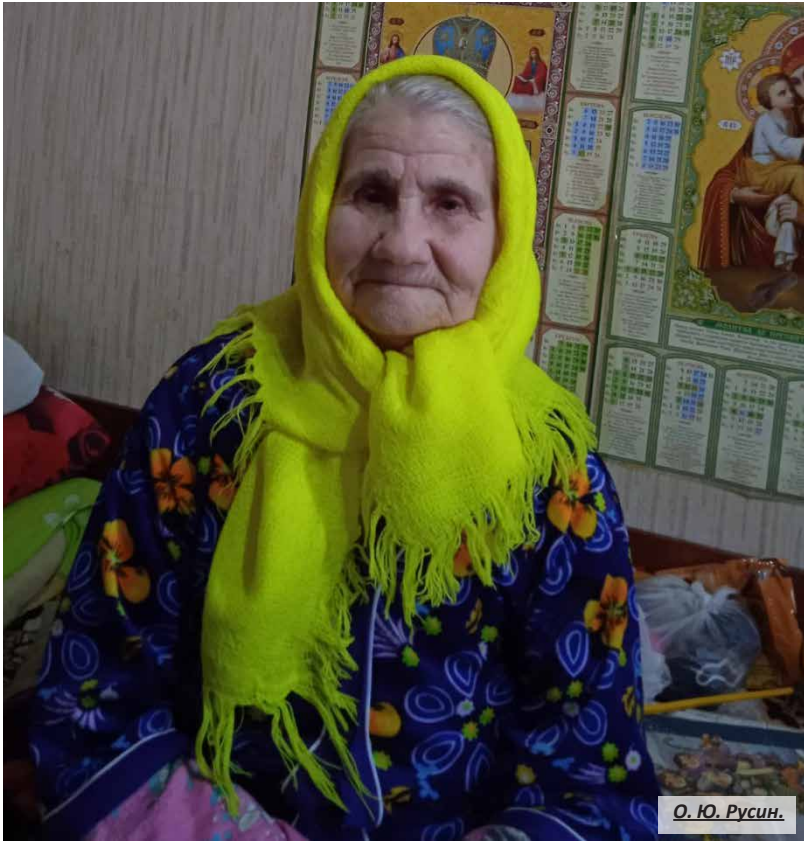
Скільки в її словах тепла й ласки до рідних, як вона любить доньку Любу та сина Івана, онучаток Мішу, Юру, Лесю та Владислава!

Має вже й чотириох правнуків: Каріну, Максима, Дениска та Катю.

Давно вже поховала гарного й вірного чоловіка. В злагоді й мирі прожили вони разом багато літ. Хворів дуже, боролися разом із тяжкими недугами, але в 70 років Василь Пилипович помер.

Тривалий час жила Олександра Юхимівна самотньо в Колосівці, тримала господарство, допомагала дітям, та сили поступово танули. Зрештою після довгих умовлянь погодилася переїхати до дітей. Спочатку син Іван Васильович забрав матір до себе в Миргород, а пізніше дочка Люба в с. Демидівка Кременчуцького району.

Зуміли Олександра Юхимівна і

О. Ю. Русин.

Василь Пилипович виховати дітей справжніми людьми: працювистими, наполегливими, доброзичливими до оточуючих, відданими своїй родині. А вони, перейнявши ці риси у своїх батьків, передали їх своїм дітям та онукам. Тож і живе на схилі літ Олександра Юхимівна в добрі й ласці, зігріта любов'ю дітей, онуків і правнуків. Тиха, спокійна, невеличка сивочола жінка, приємна в спілкуванні, з ясным розум та чудовою для свого віку

пам'яттю...

Однак подумки старенька постійно у рідній Колосівці. Вона дуже скучає за своєю домівкою, односельцями, шле свої вітання й гаряче обнімає їх у думках.

Многая вам літа, наша дорога і шановна Олександрє Юхимівно!

Любов ЛОБАНОВА,
голова ветеранської
організації сіл Балаклія,
Колосівка і Писарівщина,
депутат сільської ради.

Корисно знати

Баклажани (або як їх у нас звикли лагідно називати «синенькі») походять зі Східної Індії, де їх вирощували, ймовірно, ще в першому тисячолітті до н.е. У IX столітті араби завезли цю культуру в Північну Африку (зокрема Єгипет), у XV ст. вона потрапила в Південну Європу.

Певно, не всі знають, що баклажан – це ягода. Хоча ви навряд покладете її до фруктового салату.

А ось те, що баклажани містять нікотин (як і їхній родич тютюн), ні для кого не секрет. Тому іноді ці плоди мають гіркий присмак.

Тривалий час баклажани розводили й використовували винятково як лікарську сировину. Вважалося, що зварений в олії баклажан позбавляє від зубного болю, а порошком із сухого листа або соком плодів лікували хворих на подагру.

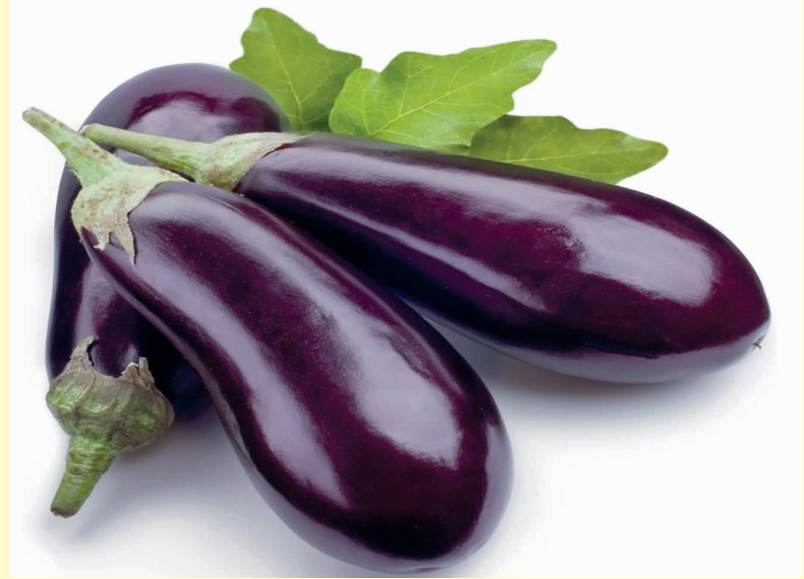
Скарбниці вітамінів і мікроелементів

Європейці почали масово вирощувати та споживати в їжу баклажани лише в середині XIX століття. І кожного разу про це не пошкодували. Адже цей родич картоплі, помідорів та перцю (бо баклажан теж належить до родини пасльонових) дуже вдало доповнює чимало страв, додаючи їм неповторного й пікантного смаку. До всього, баклажан служить основою багатьох закусок. А головне – він надзвичайно корисний.

Плоди баклажанів містять пектини, що мають бактерицидні властивості, вітаміни С, РР, В₁, В₂. Та особливо багаті вони на фосфор, кальцій, калій, магній, залізо, алюміній. Особливо багато корисних речовин у молодих плодах. А ось у перезрілих баклажанах міститься отруйна речовина соланін, тому їх у жодному разі не можна вживати в їжу.

Споживання баклажанів суттєво знижує рівень холестерину в крові, нормалізує водний обмін у

Наші улюблені синенькі

організмі та поліпшує роботу серцевого м'яза. Баклажани рекомендують при атеросклерозі, гіпертонії. Корисні ці овочі й при подагрі: вони не дають накопичуватися сечовій кислоті, яка у великій кількості провокує виникнення захворювання.

Марганець нормалізує стан після інсульту та допомагає при цукровому діабеті. Завдяки вмісту заліза баклажан рекомендують вагітним жінкам і хворим на анемію.

А ще у баклажанах є речовина насунін. Науковці припускають, що вона сприятливо впливає на нервову систему. Разом із вітамінами групи В насунін позбавить від поганого настрою та безсоння.

Помічено, що вітаміну С, що міститься в баклажанах, вистачає для ефективної профілактики застудних захворювань.

Доведені й регенеруючі властивості баклажана: він допомагає швидко позбутися ранок на шкірі. Вважається також, що регулярне вживання баклажанів завдяки вмісту нікотинової кислоти допомагає кинути палити.

Як готувати баклажани

Головний лайфхак: щоб позбутися гіркоти, баклажани варто натерти сіллю перед приготуванням або замочити в сільовому розчині води, а потім ретельно промити.

До речі, цей простий спосіб значно зменшить кількість олії, необхідної для приготування, як і кількість калорій у страві. Насіння та шкірка – корисні частини баклажана, а от зелена чашечка при основі плоду має бути безжально видаленою.

Способів приготування баклажанів дуже багато. Найкраще з ними поєднуються такі продукти:

Часник. Особливо він доречний під час смаження. Аромат смажених із часником баклажанів нагадує запах грибів.

Трави. Базилік, майоран, орегано та м'ята чудово відтіняють смак цієї ягоди.

Сир. Ідеальність цього поєднання довела Італійська кухня. Моцарела та інші види сиру чудово смакують у дуєті з «синенькими». Доречно поєднувати різні види

сиру: тверді, пастоподібні та м'який сир (творог). Сирна начинка із додаванням часнику чудово смакує в рулетиках – їх готують із нарізаних уздовж та обсмажених на олії смужок баклажанів.

Шоколад. Так, ви будете здивовані, але баклажани з шоколадом – традиційна страва в італійській провінції Салерно.

Готуємо ліки власноруч

На батьківщині баклажана – в Стародавній Індії – його споживали в сирому вигляді. Українці ж більше звикли до смажених на олії баклажанів. Однак не треба забувати про здатність цього овоча вбирати жир. Тож для профілактики серцевих захворювань і застуди, підтримки нервової системи рекомендують вживати варені баклажани або сік, що має яскраво виражені бактерицидні властивості.

Варені баклажани. 3-4 баклажани слід зварити протягом 10-15 хв., зняти шкірку, порізати або розім'яти виделкою, трохи посолити, додати будь-яку рослинну олію й лимонний сік.

Особлива користь від баклажана, приготованого таким способом, спостерігається при набряках ніг та обличчя, викликаних хворобами серця. Їсти таку страву достатньо всього лише раз на день.

Сік. Баклажани натирають на тертушці, віджимають. Сік рекомендується пити по півсклянки тричі на день до їди. Застосовують його й зовнішньо – для якнайшвидшого загоєння ним змащують садна і рани.

Настій із баклажанів. Він добре допомагає виводити жовч. Очищений овоч нарізають кубиками і заливають 250 мл окропу. Після цього поміщають на водяну баню хвилин на 30, і після прогрівання проціджують. Застосовують настій так само, як і сік: п'ють перед їдою не менше трьох-чотирьох разів на день по півсклянки.

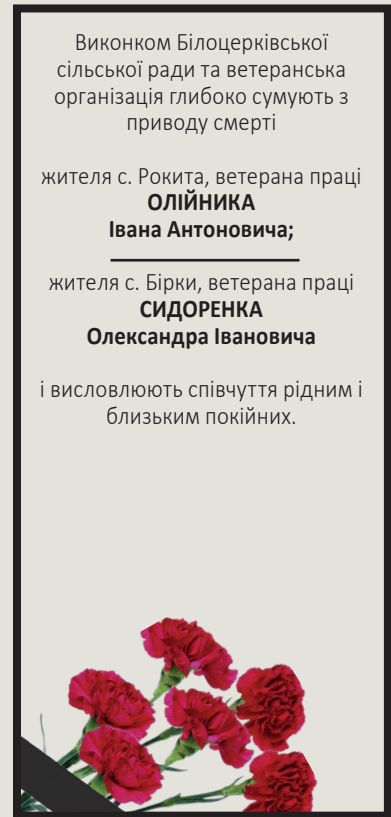
Висушена шкірка баклажана теж має лікувальні властивості. Її рекомендують при гіпертонії. Суху шкірку подрібнюють до порошко-

подібного стану в кавомолці й по одній чайній ложці приймають перед їдою. Можна приготувати з такого порошку сольовий настій для полоскань рота – для запобігання запалення ясен і зміцнення зубів. Для цього одну чайну ложку порошку заливають склянкою окропу, додають чайну ложку солі.

Протипоказання. Незважаючи на всі корисні властивості, баклажани не рекомендують вживати людям з патологіями шлунково-кишкового тракту: виразками, гастритами, розладами травлення.

Хворим на діабет і тим, хто проходить інсулінотерапію, слід пам'ятати, що в баклажанах мало вуглеводів і вони низькокалорійні, тому захоплення баклажановою дієтою може спровокувати гіпоглікемію.

За матеріалами Інтернет.

СПОРТ – ЗДОРОВ'Я, СПОРТ – ЦЕ СИЛА, ЩО ДАЄ ВСІМ ДІТЯМ КРИЛА

«Піклування про здоров'я – найважливіша праця вихователя. Від життєрадісності, бадьорості дітей залежить їхнє духовне життя, світогляд, розумовий розвиток, міцність знань, віри в свої сили», – вважав відомий педагог Василь Сухомлинський.

Цю думку цілком поділяють педагоги Балакліївського ЗЗСО І–ІІ ступенів. Тож одним зі своїх основних завдань вважають охорону здоров'я дітей, його зміцнення та відновлення.

Проблема здоров'я нині актуальна як ніколи, і всі розуміють, що основи його закладаються змалечку.

У традицію нашого закладу вже увійшло проведення щомісяця Дня здоров'я. Для дошкільників це завжди радісна подія, яку діти чекають із нетерпінням. Дні здоров'я забезпечують комплекс оздоровчих, освітніх та виховних завдань фізичного виховання, гарний настрій та позитивні емоції. Цей день насичується різноманітними формами роботи з фізичного виховання та активною руховою діяльністю дітей, а саме: ранкова гімнастика, фізкультурні заняття, гімнастика після сну, рухливі ігри під час прогулянки, загартувальні процедури, фізкультурні свята або розваги.

Темі Дня здоров'я присвячуються заняття, бесіди і читання художньої лі-

тератури, інсценівки та образотворча діяльність. Останнім часом у дитячому садку проводилися такі спортивні свята: «Здорова дитина – здорова країна», «Спортивне літо – здорові діти» та «Веселі старты».

Особливо сподобалися дітям ігри-естафети, які виховують командний дух у дітей, бажання перемогти в змаганнях, уболівати за друзів. Це радісні й неповторні свята, які наповнили дітей яскравими і цікавими враженнями, купою позитивних емоцій, а головне – утвердили бажання займатися спортом.

Н. П. НАЗМЕЄВА,
вихователька Балакліївського
ЗЗСО І–ІІ ступенів.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

30 липня
КАТРЕНКО БОРИС ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 65 років;

31 липня
ДЕДУХНО
ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 65 років;

2 серпня
ХОМЕНКО ГАННА СТЕПАНІВНА
(с. Красногорівка) – 80 років;
НЕТЯГА ГРИГОРІЙ ГРИГОРОВИЧ
(с. Мостовіщина) – 65 років;
ЛОБКОВ
СЕРГІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ,
учасник бойових дій (с. Лугове)
– 60 років;

3 серпня
РОЗСОХАНЬ ЄВДОКІЯ ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 85 років;

6 серпня
ЦИКАЛО ПЕТРО ІВАНОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

8 серпня
ДЕМЯНЕНКО
СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Рокита) – 70 років;
БАЛЮК
ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

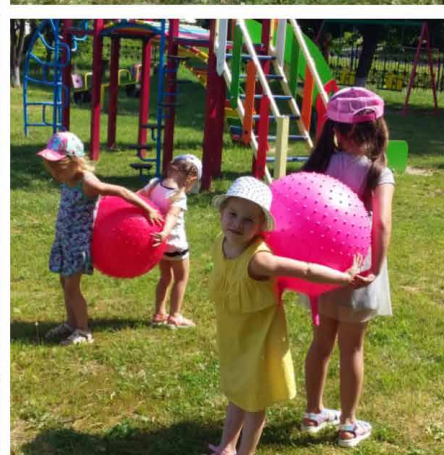
10 серпня
ХОМЕНКО
КАТЕРИНА ТИМОФІВНА
(с. Красногорівка) – 90 років;
СРІБНИЙ
ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ
(с. Балаклія) – 85 років;
АНТОНОВА ГАЛИНА ВАСИЛІВНА
(с. Огірівка) – 65 років;

12 серпня
ЛИХОДІД
ВАЛЕНТИНА МИКИТІВНА
(с. Білоцерківка) – 70 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і щиро бажають доброго здоров'я, невичерпних сил та енергії, благополуччя, мудрості, терпіння. Хай мир, злагода і добробут завжди супроводжують вас і ваші родини!

Хай лік роками ведуть зозулі
Ще довго-довго на землі.
Нехай вас біди обминають,
І хліб духмяний буде на столі.

Життя хай квітне,
ніби диво-сад,
Душа усміхнено радіє,
А доля подарує зорепад
Здоров'я, миру, успіхів надії.

День здоров'я в дошкільному відділенні
Балакліївського ЗЗСО І–ІІ ступенів.

Зверніть увагу

Із 1 липня пенсії чорнобильців зростуть

29 червня 2021 року набув чинності Закон України № 1584-ІХ «Про внесення змін до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», який передбачає зміни в частині визначення мінімальних розмірів пенсій з інвалідності та розмірів мінімальних пенсійних виплат. Як повідомили в Головному управлінні Пенсійного фонду України в Полтавській обл., відповідно до зазначеного закону з 1 липня 2021 року підвищився мінімальний розмір пенсій з інвалідності внаслідок Чорнобильської катастрофи

як у ліквідаторів, так і у потерпілих. Так, наприклад, згаданий показник для осіб з інвалідністю I групи зріс до 6000 грн, для осіб з інвалідністю II групи – до 4800 грн, III групи та дітей з інвалідністю – до 3 700 грн.

Також із 1 липня 2021 року встановлено мінімальні розміри пенсійних виплат для осіб з числа учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС I категорії. Розраховані у залежності від розміру середньої заробітної плати (доходу) в Україні, з якої сплачено страхові внески, та яка враховується для обчислення пенсії за попередній рік, розміри мінімальних пенсійних виплат становлять:

для I групи – 10340,35 грн
для II групи – 8272,28 грн
для III групи – 6204,21 грн
На Полтавщині перерахували пенсії 722 осіб із числа постраждалих унаслідок

Чорнобильської катастрофи. У середньому пенсії зросли на 1887 грн. Їх виплатять у новому розмірі в серпні з доплатою за липень.

